

Naar Statia (Andrea Bocelli- Con te partiro)

Hij komt thuis, trekt zijn jas uit en valt op een stoel in hun twee appartementen.
Want zijn werk is klaar en daar kan je dan winter in zien, maar ook de lente.
Hij voelt zich leeg. Kan nog zoveel aan.
Zon op de vloeren. Uit de keuken roept Mia. Het ruikt weer lekker.
Zijn hart dat verlangt. De avond valt.
Waar zal de toekomst hen brengen?

**Samen reizen zij naar Statia,
daar schijnt de zon.
Zij samen, zij durven het aan
in een nieuw huis, zij gaan
naar Statia, een nieuw thuis.
Per vliegtuig, per auto, een nieuw begin.
Hun landschap kent menige berg
en nieuwe horizon.**

De piano verkocht, alle ballast van tafel, te klein is hun container.
Zolang zij maar elkaar, maar elkaar, elkaar.
Zij de hemel, hij sterren voor haar.
En zo samen de wereld, zie daar, zie daar, elkaar, elkaar.

**Samen reizen zij naar Statia,
daar schijnt de zon.
Zij samen, zij durven het aan
in een nieuw huis, zij gaan
naar Statia, een nieuw thuis.
Per vliegtuig, per auto, een nieuw begin.
Hun landschap kent menige berg
en nieuwe horizon.**

**Samen reizen zij naar Statia,
daar schijnt de zon.
Zij samen, zij kunnen het aan,
in een nieuw huis, zij gaan
naar Statia, een nieuw thuis.
Per vliegtuig, per auto, een nieuw begin.
Hun landschap kent menige berg
en nieuwe horizon.
Statia, Statia!**

*Veel geluk!
Jefke
Marloes*

